

tinget anbefaler sig. Bestemmelserne om Fjordfiskeri sikre nemlig Fiskene No i Segetiden i indtil en Fjerdedel af hele Vandarealet. Tilsvarende Bestemmelser findes derimod ikke i Reglerne for Ferskvandsfiskeriet. Da man efter § 53 maa fiske efter alle mulige andre Fisk i Marts Maaned, er det til Eksempel aabenbart, at Gedder og Aborrer heller ikke have Fred i denne Maaned, uanset at man i samme ikke maa fiske efter dem, da Waadene tage, hvad der falder for, og derved forstyrre ogsaa Gedder og Aborrer, selv om man kaster disse ud igen. Omvendt gælder det samme om Laks, Ørred og Helt i Decem-ber og Januar Maaneder, da man i disse maa trække Waad efter Gedder og Aborrer samt alle andre Sorter Fisk, og saaledes fremdeles, idet der, naar Waadbræt overhovedet ikke er forbudt i en vis Tid og i en vis Del af Vandarealet, ikke staffles Fred i dette. Den Beskyttelse, som Reglerne for Fjordfiskeri skænke Mundinger af Laer og Bække, kendes ikke i Bestemmelserne for Ferskvandsfiskeriet. Den Beskyttelse, som i Fjordfiskeriet skænkes de mindre Fisk ved Bestemmelserne angaaende en vis Bidde af Lysire og Nalekroge, kendes ej heller for Ferskvandsfiskeriets Vedkommende, og endelig havens ved Fjordfiskeriet en paalidelig og effektiv Kontrol, idet alle Overtrædelser paatales af det offentlige, medens i Ferskvandsfiskeriet Paatalen hovedsagelig er overladt til de tilstødende Lodssejere, der i Randers Fjord, navnlig i den øvre Del af samme, kun have liden Interesse i at anlægge deslige private Søgemaal.

Der kunde endnu være Spørgsmaal om, hvorvidt yderligere Fredningsbestemmelser og deslige maatte kunne træffes ved de i Lovens § 54 omhandlede Regulativer og de i Kapitel 4 omhandlede Vedtægter.

Hvad først angaar Regulativerne, da maa den Mulighed anses for udelukket, at kunne tilvejebringe disse i nogen Del af Vandarealet indtil Fiskegaarden. Ifølge § 54 kunne Regulativer kun komme til Stede i saadanne Vand, i hvilke de tilstødende Lodssejere ere berettigede til Fiskeriet, enhver ud for sin Grund, og da paa Begæring af en eller flere saadanne Lodssejere; men som tidligere ovenfor anført, tilhører Fiskeriet i Randers Fjord ikke de tilgrænsende Lodssejere, enhver ud for sin Grund, men er frit for alle danske Undersaatter lige op til Frisenvold Fiskegaard.

Med Hensyn dernæst til Vedtægter efter Lovens Kapitel 4, da beror disse Tilstedekomst efter § 41 jfr. § 42, fjerde Stykke, derpaa, at Flertallet af de omboende Fiskere ønske dette, hvorved de betragtes som Fiskere, der efter vedkommende Kommunalbestyrelses Skøn drive Fiskeri enten som Hovederhverv eller som Bieerhverv i det paagældende Vand. Bortset fra, at Vedtægter medføre Udgifter for Kommunerne til Lønninger til Fiskerifogder (§ 43, fjerde Stykke), kan jeg ikke andet end antage, at der som en enkelt Rest af, hvad der fandtes i det oprindelige Lovforslag, er blevet en Bestemmelse tilbage i Loven, som maa forventes at ville vække Betænkeligheder hos Flertallet af Fiskerne ved Randers Fjord i Henseende til at ønske Vedtægter. Hvad jeg herved siger til, er følgende:

Saaledes som Lovforslaget forelaages Rigsdagen af Regeringen, indeholdt det, at alle Fjorde **skulde** have Vedtægter, at disse endelige Uffattelse var overladt Indenrigsministeren, men at de **skulde** indeholde en Række nærmere betegnede Fredningsbestemmelser.

Dette blev ved Rigsdagens Behandling ændret derhen, at det overlades til Flertallet af Fiskerne selv, om de ville have Vedtægter eller ikke, samt hvilke Regler disse skulde indeholde, uden at Ministeren kan forandre noget heri, men kun enten approbere eller forstaa, hvad det i § 42 nævnte Udvalg indstiller. Men som en Rest fra det tidligere Lovforslags Tvangsbestemmelser om Indholdet af Vedtægterne er dog blevet tilbage i Lovens § 43, andet Stykke, at Vedtægterne i hvert Fald **skulle** indeholde for de Fjorde, i hvilke de i § 53 nævnte Ferskvandsfisk lege, Bestemmelser om en Fredningstid for disse Fisk af ikke kortere Varighed end i § 53 bestemt. Heraf følger, at man ikke kan faa Vedtægter for nogen Del af Randers Fjord uden at skulle have en Fredningstid for Laks og Ørred i 2 Maaneder af Aaret og for de øvrige i § 53 nævnte Fisk i en Maaned. Da nu Ørredfiskeriet, saa vidt jeg har forstaaet Fiskernes Udtalelser til mig, hvad ogsaa synes at stemme med den af Kommissionen af 1884 givne tidligere ovenfor citerede Fremstilling, udgør et væsentligt Erhverv for Fiskerne ved Randers Fjord og paa betydelige Strækninger endog et Hovederhverv, nærer jeg som fornævnt nogen Tvivl om, at de ville indlade sig paa at frastige sig Ørredfiskeriet i 2 Maaneder af Aaret ved at begære Vedtægter, selv om de mulig maatte ønske saadanne, hvad der dog er mig ubekendt. Efter min Mening vil det i hvert Fald være tilraadeligt i det mindste foreløbigt at blive staaende ved selve Lovens Fredningsbestemmelser, og først at afvente, hvorvidt Erfaringen maatte vise en Trang til at faa disse forøgede yderligere ved eventuelle Vedtægter. Der turde være